

Arrest

nr. 180 706 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2015 werd de echtgenoot van verzoekster erkend als vluchteling, ingevolge een beslissing van 9 juli 2014. Op 16 maart 2016 diende verzoekster in Kampala, Oeganda een visumaanvraag gezinshereniging in (visum D), in functie van haar echtgenoot van Ethiopische herkomst, F. E. I. Op 21 juni 2016 werd de aanvraag visum gezinshereniging in uitstel geplaatst, daar documenten betreffende de bestaansmiddelen, ziektekostenverzekering en een geregistreerd huurcontract ontbraken. Op 23 augustus 2016 werd de verblijfsaanvraag geweigerd daar verzoekster niet aantoonde dat de te vervoegen persoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 15/03/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. K. M. (...) geboren op 01/05/1992, van Eritrese nationaliteit, om E. I. F. D. (...), geboren op 13/01/1988, erkend vluchteling in België, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat uit voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon over een OCMW-uitkering geniet;

Overwegende dat het leefloon niet in aanmerking genomen wordt voor de beoordeling van de bestaansmiddelen;

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending artikel 8 EVRM. Schending van de materiële motiveringsverplichting. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60). In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij. Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders dan in België hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’ alvorens haar de toegang tot het Belgische grondgebied te weigeren. Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Eritrea kunnen samenwonen. Een familieleven in Eritrea is voor hen dus onmogelijk. Ook in Oeganda is een familieleven onmogelijk: vooreerst heeft de verzoekende partij er maar een tijdelijk verblijf verkregen (om op de Belgische ambassade haar visumaanvraag te kunnen indienen) en haar echtgenoot heeft geen enkele band met Oeganda! Louter en alleen omwille van het niet afdoende aangetoond zijn van het inkomen van haar echtgenoot, wordt verzoekende partij het toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd. Nochtans is België het enige land waar thans een familieleven voor de verzoekende partij en haar echtgenoot mogelijk is. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de (on)mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten en haar belang om de sociale bijstand in België niet bijkomend te belasten.”

2.2. Wat de beslissing tot weigering van verblijf en de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft zijn de Raad van State en het Grondwettelijk Hof van oordeel dat de belangenafweging die artikel 8 EVRM inhoudt bij een beschermenswaardig gezins- of privéleven in het kader van een aanvraag tot

gezinshereniging reeds per definitie is doorgevoerd in de wettelijke bepalingen (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.8).

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, , R.A.C.E. 1992, z.p.). De inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. De bestreden maatregel kan daarmee niet als onevenredig worden beschouwd (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.8).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De bestreden beslissing sluit overigens niet uit dat verzoekster een nieuwe aanvraag indient wanneer voldaan wordt aan de voorwaarden. Een tijdelijke scheiding verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Bovendien was verzoekster in de mogelijkheid om binnen een jaar na de erkenning van haar echtgenoot een aanvraag gezinshereniging te doen waarbij onder meer geen vereiste van het voorleggen van bestaansmiddelen gold, overeenkomstig artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont overigens niet aan dat ze in de onmogelijkheid was binnen de termijn van een jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de gezinshereniger een aanvraag tot visum gezinshereniging te doen.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Het eerste middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC